

MERKKIPÄIVIÄ

Huoti Koski.

Karjalan Sivistysseuran johtokunnan jäsen, vienalais-syntyinen filmaist. Huoti Koski täytti 50 vuotta 29. 6. 1971. Hän ei halunnut merkkipäivästään »ansiotonta mainosta», mutta sallinee, että me onnittelemme häntä veljellisesti ja sydämellisesti *post festum*. Onnitteluumme yhtyy KSS:n johtokunta ja Huotin laaja ystäväpiiri.

— 95 vuotta täytti Jelena Kotanen 23. 5. 71 Riistavedellä. Hän on kotoisin Impilahdelta.

— 75 vuotta täytti Sandra Seppänen 29. 4. 71 Kauhajoella. Hän on syntynyt Vuokkiniemellä.

— 75 vuotta täytti Iida Paussoi, o.s. Maksimov, 14. 5. 71 Karttulassa. Hän on kotoisin Aunuksen Tulemajärveltä.

— 70 vuotta täytti Vilho Vasili Blohin 25. 5. 71 Kotkassa. Hän on kotoisin Aunuksesta.

— 70 vuotta täytti 24. 6. myyntipäällikkö Hannes Vornanen Espoon Nupurissa. Hän on syntynyt Tolvajärvellä.

— 70 vuotta täytti Johannes Burtsov (Burtša) 26. 3. 71 Juukassa. Hän on kotoisin Suojärveltä.

— 60 vuotta täytti Niilo Burtsov Kuopion Kurkimäessä 24. 4. 71. Hän on syntynyt Salmassa.

— 60 vuotta täytti pääselostaja Pekka Tiilikainen 20. 6. 71 Helsingissä. Hän on syntynyt Kouvolassa. Oppikouluopintojaan hän on täydentänyt kielikursseilla ja itseopiskelulla sekä ulkomaanmatkoilla viidessä maanosassa.

Pekka Tiilikainen.

Vv. 1932—39 hän toimi työnjohtajana Alkossa ja kutsuttiin sitten Yleisradion ensimmäiseksi selostajaksi ja urheilutoimittajaksi. Pääselostajana ja urheilutoimituksen päällikkönä hän on toiminut eläkkeelle siirtymiseensä asti 1. 2. -71.

Pekka on osoittanut aikoinaan lämmintä heimomieltä. Hänet kutsuttiin Karjalan Sivistysseuran jäseneksi 23. 11. 1934. V. 1935 hän järjesti heimo-ottelun Inkeri—Karjala. Seuran johtokuntaan hän kuului vv. 1937—1939. Hän otti osaa myös Karjalan heimopakolaisten järjestötoimintaan. Hän oli Helsingin Karjala-kerhon jäsen ja Karjalakerhojen Keskusliiton hallituksen jäsen.

Pekasta on tullut legenda.

Kun Pekka liikuttuu suomalaisen urheilijan menestyksen hetkellä, huokaa puoli Suomea, että Pekka itkee. Pekan kieli on selvää suomea. Sen ymmärtää sekä kylän että kadun mies. Merkkipäivänsä aattona Pekka purki »sisuksiaan» näin:

— Minä en ole mikään poliitikkamies, painotti Tiilikainen. — Olen vain isänmaan ihminen, joten teen havaintoja politiikastakin, jonka syöpänä meillä ovat kommunistit. Ne nakertavat ja purevat salaa itsenäisyyden pohjastamme. Yleisradion monilukuisista kommunisteista on ainoastaan Unto Miettinen reilu ja suorasukainen mies, jota kunnioitan.

— Kommunistit huutavat halveksivasti kapitalisteista, jotka antavat heille elämänsäsilöllön, työn ja leivän. Sitä paitsi kommunistimme eivät edes ymmärrä, mitä merkitsevät kapitalismi, imperialismi ja demokratia. He ovat saaneet päähänsä, että Vietnamiin on kerättävä rahaa. Haluaisin suoran vastauksen kommunisteilta tässä yhteydessä: Paljonko me saimme mainitusta kaukomaasta apua silloin, kun Suomi kamppaili kuolontuskissa Talvisodassa? Olen tavallinen suomalainen, jolla on vaaleissa

yksi ääni, mutta kalvajia en koskaan tunnusta isänmaan miehiksi.

Sotien aikana hän toimi rintamareportterina ja Aunuksen Radion päällikkönä. Lehtemme nimimerkki »Briha» sai pariin kolmeen kertaan pakinoita »omal kielellä» ja lähettää terveiset omal ajal Helsingiin. Pekka haavoittui Loimolassa v. 1944. Hänen nimissään on ollut 19 uintimestaruutta ja 2 pohjoismaista. Pekalla on myös terävä kynä. Hän on avustanut monia lehtiä.

Merkkipäivänään Pekka oli matkoilla. Onnittelemme häntä lämpimästi post festum toimituksen nimissä ja uskomme, että näihin onniteluihin yhtyy koko lehtemme lukijakunta ja monituhattainen kyykkäveljekunta.

RUOTSISSA

— 70 vuotta täytti Taina Pälvärinne 15. 1. 71. Nykyinen kotipaikka Karlstad. Hän on syntynyt Porajärvellä.

— 70 vuotta täytti Senja Vatanen 20. 1. 71. Kotipaikka Sandared. Hän on syntynyt Vuokkiniemellä.

— 70 vuotta täyttää Ulla Tarulinna 25. 7. 71. Kotipaikka Åby. Hän on syntynyt Vienan Voijärvellä.

— 60 vuotta täytti Irja Vaittinen 31. 3. 71. Kotipaikka Borås. Hän on syntynyt Suojärvellä.

— 60 vuotta täytti Sandra Maksinen 14. 6. 71. Kotipaikka Borås. Hän on syntynyt Vuokkiniemellä.

— 60 vuotta täytti Mikko Jeremejeff 10. 7. 71. Kotipaikka Mölnlycke. Hän on syntynyt Salovaaralla Aunuksessa.

— 50 vuotta täytti Niilo Germanov 14. 7. 71 Svaneholmassa. Hän on kotoisin Paateneesta. Hän on töissä Firestonin kumiteltaalla, jossa on työssä satoja suomalaisia. Svaneholmin suomalaisilla on yhteinen seura »Svaneholmin kumiveikot». Seura on ottanut ohjelmansa karjalaisten kyykkäpelin hyvin vakavasti. Tässä mielessä seura on ollut sopuisassa yhteistyössä Boråsin karjalaisseuran Kalevan Kansa Kerhon kanssa ja sen kautta myös seuramme kyykkäkerhon kanssa. Niilo on pitkäkänön ajan toiminut Kumiveikkojen puheenjohtajana. Itse hän on varteenotettava vastustaja kenelle tahansa.

— 50 vuotta täytti Maria Eliasson 26. 3. 71. Kotipaikka Gustavsberg. Hän on syntynyt Soanlahdella.

— 50 vuotta täytti Saul Rantanen 11. 7. 71. Kotipaikka Nyköping.

— RIIHESTÄ KIRKKOJA: Laitosmies Vihtori Jehkinen on vanhan riihen hongista rakennellut pienoiskokoisia karjalaisia taloja, kirkkoja, tšasounia ja aittoja, jotka ovat tulleet tunnetuksi ulkomailla saakka. Jehkinen on lähtenyt Suojärveltä 17-vuotiaana. Vihtori on lausunut:

»Kirkon valmistus vie aikaa yli kuukauden. Kirkossa onkin viisi kattorakennelmaa, sillä sakasti, kellotapuli ja eteiset vaativat omat kattonsa. Varsinainen kirkon katto voidaan aukaista. Sisällä kirkossa ovat penkit, alttarilla jopa kynttilät ja lattialla matot. Kynttilät ovat aitoja kirkkokynttilöitä katajajaloissa. Pappi vain puuttuu.»

TUONILMAISIIN OVAT SIIRTYNEET

Jelena Marttinen, o.s. Lesojeff.

JELENA MARTTINEN — IN MEMORIAM

Vuokkiniemen Kivijärven suuren laulajasuvun vanhin Suomessa asunut edustaja rouva Jelena Marttinen saatettiin toukokuun 25. päivänä 1971 Helsingin ortodoksisen hautausmaan multiin 1934 kuolleen miehensä ja jo nuorena poiskutsutun tyttärensä viereen.

Jelena Marttinen, o.s. Lesojeff, oli syntynyt Kivijärven Juakkosen Olekseihin tyttärenä heinäkuun 17. päivänä 1883. Jo 8-vuotiaana hän lähti rauhallisesta kotikylästään maailmalle, ensin kansakouluun Loimaalle ja sieltä Sortavalaan jossa hän valmistui opettajaksi 1900. Seuraavana vuonna hän solmi avioliiton oman kylän pojan Iivo Marttisen kanssa. Hoidettuaan neljä vuotta Ypäjälle perustamaansa kauppaa he kuitenkin muuttivat takaisin kotiseudulle Vienan-Karjalaan. Siellä Jelena Marttinen sitten asuikin pieniä poikkeuksia lukuunottamatta vuoteen 1922 saakka. Suomeen tultuaan Marttiset asuivat ensin Oulussa, josta muuttivat 1934 Helsinkiin, missä Jelena Marttisen vaiherikas elämä päättyi toukokuun 12. päivänä 1971.

Juakkoni Oleksi oli vuosikymmeniä kotikylänsä johtaja ja niinpä luonnostaan lankesi, että hänen lapsensa jatkoivat isänsä työtä. Jelena Marttinenkin toimi sekä aineellisen että henkisen elämän eteenpäinviejänä kotikylässään. Toisten Suomessa käyneiden kanssa hän järjesti erilaisia kursseja naisille sairaanhoidossa, ruoanlaitossa ja lastenhoidossa. Veljensä Petri Lesojeffin ja miehensä kera hän ryhtyi ensimmäisenä koko Vienan-Karjalassa järjestämään kansankielisiä valistustilaisuuksia, joissa esitettiin mm. Kiven näytelmiä. — Jelena Marttinen toimi Karjalan Sivistysseuran perustaman kansankielisen koulun opettajana kotikylässään 1917—18 ja perusti suomenkielisen koulun Latvajärvelle ollen siellä opettajanakin.

Kun Jelena Lesojeff solmi avioliiton Iivo Marttisen kanssa joutui hän samalla salaperäisen kalevalaisen runouden maailmaan ja kuolinpäiväänsä saakka hän eli sen lumoissa. Kaunis, vanhan runon ilmapiiri oli sekä hänelle että Iivo Marttiselle osa heidän elämäänsä ja jonne he pakenivat elämän arkea. »Runonkeruu», joksi Marttisen suvun keskuudessa kaikkea kansantietouden kokoamista sanotaan, kuului kiinteästi heidän elämäänsä ja vielä heidän lastenlapsensakin ovat tämän kaulin asian omakseen ottaneet.

Harras uskonnollisuus leimasi koko hänen elämänsä ja kaikessa hän koetti toimia lähimmäisten parhaaksi. Viimeiselle matkalleen hän lähti uskoen Vapahtajansa armorikkauteen. Jelena Marttinen oli kuin ahkera työmies, joka koko päivän työtä tehtyään palaa kotiin. Me kivijärveläiset olisimme sydämeistämme suoneet, että hän olisi päässyt uinumaan ikuista untaan lapsuutensa kotikylän kaukaiseen kalmismuahan tuuheiden ikikuusten huminaan; sinne hän alati kaipasi.

Jelena Marttisen elämä oli hyvin eletty elämä. Voimme sanoa hänelle: »Olet kilvoitellut hyvän kilvoituksen, juoksuasi päättänyt, uskosi pitänyt. Täst' edes sinulla olkoon tallella elämän kruunu.» V. V.

JUHO NYKÄSEN MUISTOLLE

Juho (Jussi) Nykänen on siirtynyt manan majoille. Hän oli Akonlahden poikia, syntynyt 22. 3. 1901. Vienassa ensimmäisen maailmansodan jälkeen tapahtuneiden taistelujen loppuvaiheessa siirtyi Nykästen suuri perhe Suomeen. Isä Artamein Iivana ja hänen neljä poikaansa, näiden joukossa Juho, ryhtyivät harjoittamaan vienalaisten ikivanhaa ammattia, repunkantoa.

Juho, veljeksistä vanhin, osti itselleen vähän ajan kuluttua Kekkolanniemi-nimisen talon Sotkamosta. Talo oli isohko, mutta pahasti rappiolla sekä rakennusten että viljelysten suhteen. Vienalainen nuorimies ryhtyi korjailemaan asuintiloja, panemaan kuntoon viljelysmaita ja raivaamaan uusia niittyjä ja peltoja. Entistä ammattiaan hän ei hylännyt, vaan ajeli väliaikoina hevosella ympäri Kainuuta ja kaupitsi.

Kekkolanniemeen tarvittiin tietysti hyvä emäntä. Juho haki kainaloisensa Akonlahden entisestä naapurikylästä Kuivajärveltä, Hilippä ja Domna Huovisen tyttäreen Marin. Kekkolanniemestä tuli nuoren parin hoidossa oikea karjalaisuuden keskus Kainuussa. Karjalaiset olivat sinne aina tervetulleita, samoin myös isännän kainuulaiset ystävät. Avosylin otettiin vieraat aina vastaan ja hyvänä jokaista pidettiin. Se oli sitä aitoa vienalaista vieraanvaraisuutta. Taloon rakennettiin kaksi saunaakin, niin että kaikki kostjat, joita oli usein kymmenittäin samanaikaisesti, saivat makoisat löylyt taloon saavutuaan.

Ahkeruudellaan ja yritteliäisyydellään sai Juho Kekkolanniemen mainioon kuntoon. Entisestä rappiitolasta tuli oikea mallitalo. Juho oli hyvin sukulaisrakas. Hänen talossaan elivät loppupäivänsä mm. hänen isänsä, ämmönsä, joka eli yli satavuotiaaksi ja äitinsä, joka niinkään lähenteli sataa vuotta kuollessansa.

Juholla ja Marilla oli yksitoista lasta, seitsemän poikaa ja neljä tyttärettä. Useimmat lapsensa koulutti Juho kauppa-alalle. Vain yksi pojista kävi maamieskoulun ja hoitelee isänsä jälkeen isännyyttä Kekkolanniemessä ja yhdestä tyttärestä tuli sairaanhoitajatar.

Juho Nykänen oli Kainuussa tunnettu ja suuresti kunnioitettu mies, aito karjalainen, tarmokas ja työteliäs, iloinen ja lähimmäisiään ymmärtäväinen. Tunsin hänet puolen vuosisadan ajan ja vierailin monia kertoja kaulinissa Kekkolanniemessä. Minulla ja Juholla oli paljon yhteistä, olimmehan molemmat Vienan poikia. Muistelen kaiholla niitä monia leppoisia saunajuttuja ja hauskoja iltatarinoita, joita meillä oli hänen vieraanvaraisuudessa kodissaan. Välillämme ei ollut koskaan pienintäkään epäsovua, aina vain ystävyyttä ja ymmärtämystä.

Reppurinammatti oli Juholle hyvin rakas. Sitä hän harjoitti vielä viime vuosinakin, ajaen tavara-autoa, vaikka terveys olikin käynyt huonoksi.

Talvisodan aikana oli Juho kotijoukoissa, rintamahan oli silloin varsin lähellä hänen uutta kotiseutuaan ja luotettua miestä tarvittiin myös omassa pitäjässä. Jatkosodan aikana palveli hän jo rintamajoukoissa. Hän oli kersantti sotilasarvoltaan.

Juho Nykänen kuoli Kajaanin sairaalassa 23. 5. 1971. Hänet haudattiin Sotkamon hautausmaahan. Kuusi hänen omista pojistaan kantoi isänsä arkkuja, seitsemäs lohdutteli ja hoivaili surevaa äitiään, Maria, Domna Huovisen tyttärettä, joka kuuluisan kantajansa tavoin osaa vielä sovitella itkuvirttä.

Hautaustilaisuudessa oli läsnä koko suku suuri sekä ystäviä läheltä ja kaukaa, yhteensä parisataa henkeä. Vieraita kestitettiin Kekkolanniemen kauniiden traditioiden mukaisesti, kahvitettiin ja syötettiin.

Olkooot mullat kepeänä haudallasi, veli ja ystävä, Juho Nykänen. OM.

Paavo Koikari kuoli 24. 5. -71. Hän oli syntynyt Mäntyselän pitäjän Koikarin kylässä 15. 12. 1883. Asevelvollisuushetkeen saakka hän asui tässä Aunuksen Suunnujoen varrella sijaitseva kylässä. Hän suoritti 3-vuotisen asevelvollisuuden tsaarin armeijassa jääden kapitulantiksi vääpelin vakanssille aina vallankumoukseen saakka. Silloin hän päätti palata kotiseudulle. Rauhatomat ajat saapuivat kotipitäjään ja kotikyläänkin. Paavosta tuli kotiseudun vapautuspyrkimysten asianajaja ja kotikylän ensimmäinen vapaustaistelija. Pian hänen oli pakko siirtyä itsenäistyneeseen Suomeen, Suojärvelle, lähiheimolaistensa keskuuteen. Täältä käsin hän läksi osallistumaan Aunuksen kansannousuun v. 1919 ja sen epäonnistumisen jälkeen hän liittyi Muurmannin karjalaisiin legionalaisiin. V. 1920 hän saapui heimopakolaisena Suomeen. Nuoruudessa suoritetut metsä- ja uittotyökemukset olivatkin nyt hyvään tarpeeseen. Aluksi hän toimi työnjohtajana Viipurin Saha Oy:ssä ja 1923—1927 työnjohtajana sahalla, uitto- ja metsätöissä Viborg Wood Oy:ssä Suojärvellä. Oli miellyttävää tuolloin olla hänen työtoverinaan. Sen jälkeen tiemme erosivat. Veljellisenä ne kuitenkin säilyivät aina ja kaikkialla tuonilmaisiiin lähtöön saakka. Talvisodan aikana hän siirtyi Kuopioon ja jatkosodan jälkeen asettui sinne siirtolaiseksi. Monet olivat kosketuksemme Kuopion aikana. Olimme mieleltä ja kieleltä karjalaisia. Tunnen että hänen mukanaan on tuonilmaisiiin siirtynyt kotikielen oikea aarreilpas.

Ole iäti muistettu.

Muistoasi kunnioittaen

Paavo Jukola

Kirkkoherra Niilo Karjomaa siunasi vainajan Kuopion ortodoksisessa katedraalissa 29. 5. -71.

Maria Mattinen, o.s. Mitrofanoff, kuoli 4. 6. 71 Helsingissä. Hän oli syntynyt Inkoossa 7. 11. 1887. Hän solmi avioliiton Pekka Mattisen kanssa. Kuten tunnettua Pekka Mattinen otti aktiivisesti osaa Karjalan Sivistysseuran toimintaan 1920-, 1930- ja 1940-luvulla ollen pitkän ajan sen johtokunnan jäsen ja rahastonhoitaja. Hän perusti seuramme yhteyteen nimeään kantavan rahaston, jonka korkovaroja käytetään vähävaraisten itäkarjalaisten opiskelun tukemiseen.

Arkkitehti Veikko Kyander kuoli Helsingissä 6. 6. 71. Hän oli syntynyt 23. 11. 1885. Hän oli vanhan karjalaisen rakennustaiteen erikoistuntija.

Kauppias Riku Grigori Karppala kuoli 22. 6. 71. Hän oli syntynyt 14. 1. 1899 Jyskyjärvellä, jossa kävi venäjänkielisen kansakoulun. Hän toimi kauppiana eläkeikänsä asti Nurmijärvellä.

Rovasti Vasili Saarenne kuoli 6. 6. 71. Hän oli syntynyt Suojärvellä v. 1893. Hän toimi Petsamon ortod. seurakunnan kirkkoherrana 1923—1929 ja Tiurulan seurakunnassa 1929—1934, jonka jälkeen hän toimi sotilaspappina aina eläkeikänsä saakka.

Joensuussa asunut suojärveläinen piiripäällikkö Mikko Summala kuoli 8. 4. lomamatkalla Leningradissa. Hän oli syntynyt Hirsylässä 4. 12. 1915. Toimittuaan vakuutusyhtiö Kalevan palveluksessa hän tuli 1941 tarkastajaksi vakuutusyhtiö Fenniaan. Eläkkeelle tämän yhtiön palveluksesta hän jäi pari vuotta sitten. Piiripäällikkö Summala kuului Joensuun Karjalaseuraan ja toimi Joensuun ja sen ympäristön Rauhanyhdistyksessä.

Lehtori, filosofian maisteri Yrjö Härkönen kuoli huhtikuun 27. pnä työpaikallaan Seinäjoella. Hän oli syntynyt Impilahdella 10. 11. 1908 ja tullut ylioppilaaksi Sortavalan lyseosta 1927. Suoritettuaan filosofian maisterin tutkinnon 1936 toimi hän saksan- ja ranskankielen lehtorina Oulun ja Tampereen lyseoissa ja Helsingin koe-lyseossa. Vuonna 1947 hänet kutsuttiin Virkamiesliiton järjestösihteeriksi, mistä toimesta hän siirtyi takaisin pedagogin uralle Seinäjoelle 1955. Mainittuna vuonna hänet valittiin Seinäjoen tyttölyseon saksan- ja ranskankielen vanhemmaksi lehtoriksi, jota virkaa hän edelleen hoiti.

Aktiivisen järjestötoiminnan ohella antoi Yrjö Härkönen voimakkaan panoksen paikkakunnan kulttuurielämään varsinkin musiikkitoimen alueella. Hän on toiminut mm. Seinäjoen musiikkilautakunnan puheenjohtajana, johtanut kymmenisen vuotta Seinäjoen Mieslaulajia sekä Rautatieläisten Mieskuoroa, toiminut pitkän ajan Etelä-Pohjanmaan Mieslaulajien hallituksen jäsenenä, kuoron varajohtajana sekä valiokuoron itseoikeutettuna laulajana. Myös Seinäjoen Orkesterin aktiivitoimintaan hän on osallistunut koko paikkakunnalla olonsa ajan.

Mainittakoon, että lehtori Härkönen oli varatuomari Simo Härkösen velli.

Opettaja Yrjö Kinnermä kuoli Porissa 7. 6. Hän oli syntynyt 3. 5. 1903 Vuokkiniemellä. Hän valmistui opettajaksi Sortavalan seminaarista 1928. Sen jälkeen hän oli opettajana Suojärvellä 1928—1940, yliopettajana Vieljärvellä jatkosodan aikana ja opettajana Porissa sodan jälkeen.

Acilina Aromaa isänsä Ivan Nasaroffin kanssa Petroskoissa v. 1915.

27. 5. 1971 kuoli emäntä Acilina Aromaa, omaa sukua Nasarova. Hän oli syntynyt 15. 6. 1887 Tiutian pitäjän Niinisaaren kylässä. Acilina saapui keväällä 1920 Suomeen kolmen lapsensa kanssa, jonne hänen miehensä Juho Artamonoff myöhemmin keväällä seurasi perhettään. Saman vuoden elokuussa perheeseen syntyi neljäs lapsi ja vähän myöhemmin kuoli nuorin Wladimir-poika matkan rasituksiin.

Perhe asettui aluksi Korpiselkään muuttaen sieltä Soanlahden ja Laskelan kautta Suojärven Suvilahteen, jonne rakennettiin ensimmäinen oma koti Suomessa. Sieltä lapset kävivät kansakoulua sekä vanhin oppikoulua Salmassa saakka. Myöhemmin perhe siirtyi Käkisalmeen, jossa he saivat Suomen kansalaisuuden ja ottivat sukunimekseen Aromaan.

Sodan seurauksena, missä perheen ainoa poika Risto kaatui, perhe asettui vihdoin Kylmäkoskelle viljellen täällä Honkasan tilaa lähes 30 vuoden ajan. Acilina sopeutui hyvin kylän harrastuksiin unohtamatta kuitenkaan karjalaisuuttaan. Hän kehräsi värttinällä myös juhliissa sekä laati piirakoita tullen taidoistaan palkituksi. Lyydin kielen taitajana häntä haastateltiin m.m. Helsingin Yliopiston kielitieteellisessä seminaarissa. Häneltä kerättyjä murrenäytteitä sekä itäkarjalaisia kansanlauluja on esitetty yleisradiossa.

Acilina Aromaan harras toivomus »piistä omall muall kuolemah» ei toteutunut. Hänet haudattiin Kylmäkosken kalmistoon aviopuolisonsa rinnalle 12. 6. 1971 omaisten ja runsaan ystäväpiirin saattamana.

Mikko Parosalmi kuoli 9. 6. 71 Helsingissä. Hän oli syntynyt Vieljärvellä 20. 9. 1900. Nuorena hän liittyi Aunuksen vapaustaistelijoihin ja kansannousun epäonnistumisen jälkeen siirtyi Suomeen. Toimi aluksi »kasakana» Salmassa, jossa myös solmi avioliiton Akuliina Myllärin kanssa. Mikko osallistui molempiin viimeisiin puolustusotimme. Kun seuramme yhteyteen perustettiin kyykkäkerho v. 1951 oli hän ensimmäisiä uskollisia pelaajia ja kyykkäperinteen eteenpäinviejiä. Hän toimi pitkäaikoin ajan Pyhän Kolminaisuuden kirkon apulaisisännöitsijänä.

Fil.lisensiaatti Greta Liikkanen, o.s. Karste, kuoli 9. 4. 71 Helsingissä. Heimolehtemme numerossa 1—2/1969 fil.maist. Huoti Koski esitteli Greta Liikkasen suurtyötä PIETARI-SUUNTAUS KANNAKSELAISESSA ELÄMÄNKENTÄSSÄ-teosta. Hän lausui tuolloin:

»Viime vuoden elokuussa fil.lis. Greta Karste-Liikkanen julkaisi otsikon nimisenä tieteellisen tutkimuksen. Se on merkittävä lisä ennen muuta Karjalan kannasta, mutta myös koko Karjalaa käsittelevään kirjallisuuteen. 325-sivuisen teoksen tutkija on mahdollistanut kannakselaisen elämäntietänsä sangen monipuolista kansatieteellistä sekä pitäjän- ja heimohistoriallista, myös yksilö- ja yhteiskulttuurista ainesta 1800-luvun loppupuolelta vuoteen 1918.»

Greta Liikkanen oli syntynyt Pihlputaalla. Ylioppilaaksi hän tuli 1921 Viipurin naisopistosta, suoritti filosofian kandidaatin tutkinnon 1930 ja vihittiin filosofian maisteriksi 1932. Fil.lisensiaatin tutkinnon hän suoritti Turun Yliopistossa 1967 julkaisten lisensiaattityönään teoksen »Pietari-suuntaus kannakselaisessa elämäntietänsä».

Merkittävä osa Greta Liikkasen elämäntyöstä tapahtui Raumalla, missä hän toimi Rauman seminaarin suomen kielen lehtorina vuodesta 1934 alkaen syksyllä 1955 tapahtuneeseen Helsinkiin muuttoonsa asti. Hän oli sydämeään kutsumukselleen omistautunut opettaja ja oppilaitensa harrastusten innostava ohjaaja. Niinpä hänen aikanaan mm. näytelmä- ja puueharrastus kukoistivat Rauman seminaarissa tuottaen tälle oppilaitokselle kunniaa lukuisissa kulttuurikohtauksissa. Raumalla ollessaan Greta Liikkanen oli myös usean vuoden ajan Rauman kansalaisopiston tuntiopettajana.

Greta Liikkanen toimi aikoinaan Rauman seudun aseveljien naisosaston puheenjohtajana ja oli Rauman liike- ja virkanaisten yhdistyksen perustajajäsen ja sen ensimmäinen puheenjohtaja. Sotien aikana hän työskenteli lottana Raumalla sijainneen Sota S 7:n kansliassa. Suomalaisen kulttuuriperinteen vaaliminen oli Greta Liikkaselle sydämen asia, ja tälle harrastukselleen hän omistautui mm. Kalevalaseuran ja Talonpoikauskulttuurisäätiön piirissä. Hän oli myös Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran ja Muinaismuistoyhdistyksen jäsen.

Grigori Miheipoika Saharoff kuoli 14. 3. 71 Kanonkoskella. Hän oli syntynyt Aunuksessa 15. 7. 1896. Häntä suremaan jäi vaimo Matrona, o.s. Mehentjeff, syntynyt 15. 9. 1900 Vieljärvellä.

Natalia Koivunen, o.s. Naakka, kuoli 17. 4. 71 Nurmeksessa. Hän oli syntynyt Suojärvellä 19. 7. 1891.

Anni Koivunen, o.s. Hokkinen, kuoli 1. 4. 71 Ilomantsissa. Hän oli syntynyt Suojärvellä 5. 12. 1911.

Herastuomari, maanviljelijä Vilho Ruotsi kuoli 20. 4. 71 lomamatkallaan Mallorcalla. Hän oli syntynyt Salmassa 18. 3. 1908.

Mikko Suvanto kuoli 15. 4. 71 Polvijärvellä. Hän oli syntynyt Impilahdella 15. 11. 1890. Hän kaipasi kotia Karjalan.

Taina Halonen, o.s. Pehkoranta, kuoli Joensuussa 12. 4. 71. Hän oli syntynyt Suistamalla 17. 1. 1894.

Vilho Johannes Kärki kuoli 23. 3. 71 Jyväskylässä. Hän oli syntynyt Aunuksen Paateneessa 6. 4. 1903.

Juho Koskista koskeva artikkeli, joka oli lehtemme viime numerossa, vavahdutti monia heimolaisiamme ja eniten tietenkin entisiä aseveljiä. Risto Kullakko kirjoittaa Ruotsista: »Se Koskisen juttu on minuun niin paljon koskenut, että kun ajattelenkin sitä, niin kyynel tulee silmään. Kieli tietenkin oli syynä yksinäisyyteen. Jos minä tästä sairaudestani vielä selviän, niin maksoi mitä maksoi, mutta haudalle nousee kivi . . .»

Sinä vuodatit vertasi vapautemme puolesta ja kuitenkin elit viimeiset elinvuotesi ja kuolit unohdettuna.»

Eugenia Mahlavuori, o.s. Hattunen, kuoli 10. 3. 71 Valtimolla. Hän oli syntynyt 16. 1. 1896 Itä-Karjalassa.

Maria Petjoi, o.s. Tiainen, kuoli 17. 6. 71. Hän oli syntynyt Salmassa 1. 5. 1899.

Heikki Feodor Mitrunen kuoli 10. 5. 71 Pielisjärvellä. Hän oli syntynyt Suojärvellä 5. 5. 1896.

Irina Kononoff, o.s. Melkinen, kuoli 12. 4. 71 Toijalassa. Hän oli syntynyt Säämäjärvellä 20. 5. 1894.

Musiikkitirehtööri Lauri Tulehmo kuoli 17. 4. 71 Tampereella. Hän oli syntynyt v. 1925 Suojärvellä. Hän toimi kanttorina Kajaanin ja Tampereen ortod. seurakunnissa. Hän oli taitava kuoronjohtaja ja oman toimensa ohella johti kahta tamperelaista kuoroa.

OMA MINÄ on monelle ihmiselle nykyisin vieras alue, jossa käydään harvemmin kuin vieraassa maanosassa (Heikki Hosia).

LAPPEENRANTA: Vasemmistolehdistämme löytää harvoin karjalaisen lukijan mieltä ylentävää lukemista. »Demaria» säännöllisesti lukevana koin toukokuun lopussa mieluisan yllätyksen. Pakinoitsija Simppa, joka jatkaa Sasu Punasen, Mustemaalarin ja Jahvetin sarkaa, esittelee »Ynnä muusta»-pakinassaan Lappeenrantaa ja lopettaa tarinansa näin:

»Mutta sitten on yksi hyvin tärkeä asia. Käyttääkseen nykyajan viisasta kieltä sanon, että Lappeenrannalla on aivan arvokas funktio ja se on elää karjalaisesti. Karjalaisuus, joka tulee vastaan jo Patrian ovella, kun kaluunaniekka kaveri kysäisee: »Tiiät sie, miten se Epe Wuokko jaksa». Se karjalainen ilme ja elämä ja henki se on mielestäni kultaakin kalliimpaa. Kun män Viipur eikä jäant mittää jälle ja kun män Säkkijärvi, mutta polkka jäi jällelle, niin onhan sie hienoa, että kuitenkin jäi kokonainen Lappeenranta.»

Kiitos aito savolaisesta kiitoksesta.

ARMEIJAN SUOSITUIN MARSSILAULU tällä hetkellä on Usko Kempin 30-luvulla sanoittama ja säveltämä laulu Tulipunaruusut. Tämä yllättävä tieto saatiin, kun tiedusteltiin varuskunnittain, mitkä viisi marssilaulua ovat suosituimmat. Tulipunaruusuja seuraavat Sam Sihvon Muistoja pohjolasta, vanha sotilaslaulu Maantie on kova kävellä, Toivo Kärjen Ohion ja viidentenä vanha Kalle-Kustaan muori. Puolustuslaitoksen ylikapellimestarin mielestä armeija kaipaa tällä hetkellä uusia marssilauluja, jotka vastaavat nykyäikää ja sen vaatimuksia.

Ensi vuonna julistetaankin jälleen marssilaulukilpailu hauskojen, keventävien ja humorististen marssilaulujen saamiseksi vanhojen tilalle.